

ПРАВИЛА ЦИТИРАЊА

1. Књиге се наводе на сљедећи начин: прво слово имена (послије чега слиједи тачка) и презиме аутора, назив курзивом, мјесто издања курентом – обично, година издања. Ако се наводи и број стране, он се пише без икаквих додатака (попут стр., р., pp., ff., dd. и слично). Послије мјеста издања не ставља се запета. Уколико се наводи и издавач, пише се курентом – обично, прије мјеста издања. Навођење назива издавача није обавезно, али је пожељно.

Примјер: М. Петровић, *Наука о финансијама*, Савремена администрација, Београд 1994, 35.

Уколико књига има више издања, може се навести број издања у суперскрипту (нпр. 1994³).

Уколико се упућује на фусноту, послије броја стране пише се скраћеница „фн.“.

Примјер: М. Петровић, *Наука о финансијама*, Београд 1994, 35 фн. 3.

Уколико се у књизи помиње више мјеста гдје је издата, наводе се прва два раздвојена цртом.

Примјер: S. Boshammer, *Gruppen, Rechte, Gerechtigkeit*, Walter de Gruyter, Berlin – New York 2003, 34–38.

2. Чланци се наводе на сљедећи начин: прво слово имена (са тачком) и презиме аутора, назив чланка курентом – обично под наводницама, назив часописа (новина или друге периодике) курзивом, број и годиште, број стране без икаквих додатака (као и код цитирања књига). Уколико је назив часописа дуг, приликом првог цитирања у загради се наводи скраћеница под којом ће се периодика надаље појављивати.

Примјер: М. Петровић, „Ефекти посредног опорезивања“, *Анали Правног факултета у Београду (Анали ПФБ)* 3/1995, 65.

Када се цитира чланак у зборнику радова на српском или другом језику овог говорног подручја, послије назива зборника који је писан италиком, у загради се наводи име или имена уредника са назнаком „ур.“ прије имена. Када се цитира чланак у зборнику радова на енглеском или другом страном језику, послије назива зборника који је писан италиком, у загради се наводе имена уредника. Уколико их је више ставља се назнака „eds.“ прије њихових имена, а ако је само један уредник, назнака прије његовог имена је „ed.“, односно одговарајућа скраћеница у другом језику (нпр., у њемачком „Hrsg.“).

Примјер: А. Buchanan, „Liberalism and Group Rights“, *Essays in Honour of Joel Feinberg* (eds. J. L. Coleman, A. Buchanan), Cambridge University Press, Cambridge 1994, 1–15.

3. Уколико постоји више аутора књиге или чланка (до три), раздвајају се запетом.

Примјер: М. Петровић, М. Поповић, В. Илић,

Уколико се цитира књига или чланак са више од три аутора, наводи се прво слово имена и презиме само првог од њих, уз додавање скраћенице ријечи *et alia* (*et al.*) курзивом.

Примјер: М. Петровић *et al.*,

4. Уколико се у раду цитира само један текст одређеног аутора, код поновљеног цитирања тог текста, последије првог слова имена и презимена аутора, слиједи само број стране и тачка (без додатака *op. cit.*, нав. дело и сл.).

Примјер: М. Петровић, 53.

Уколико се цитира више радова истог аутора, било књига или чланака, а пошто је први пут назив сваког рада наведен у пуном облику, последије првог слова имена и презимена аутора, ставља се у загради година издања књиге или чланка. Уколико исте године аутор има више објављених радова који се цитирају, уз годину се додају латинична слова а, б, с, д, итд., последије чега слиједи само број стране.

Примјер: М. Петровић, (1995а), 67.

5. Уколико се цитира текст са више страна које су тачно одређене, оне се раздвајају цртом, последије чега слиједи тачка. Уколико се цитира више страна које се не одређују тачно, последије броја који означава прву страну наводи се „и даље“ с тачком на крају.

Примјер: М. Петровић, 53–67.

Примјер: М. Петровић, (1995а), 53 и даље.

6. Уколико се цитира податак с исте стране из истог дјела као у претходној фусноти, користи се латинична скраћеница за *ibidem* у курзиву, с тачком на крају (без навођења презимена и имена аутора).

Примјер: *Ibid.*

Уколико се цитира податак из истог дјела као у претходној фусноти, али са различите стране, користи се латинична скраћеница *ibid*, наводи се одговарајућа страна и ставља тачка на крају.

Примјер: *Ibid.*, 69.

7. Правни прописи наводе се пуним називом у куренту – обично, потом се курзивом наводи гласило у коме је пропис објављен, а последије запете број и година објављивања, поново у куренту – обично. Уколико ће се поменути закон цитирати и касније, приликом првог помињања последије црте наводи се скраћеница под којом ће се пропис даље појављивати.

Примјер: Закон о облигационим односима – ЗОО, *Службени лист СФРЈ*, бр. 29/78 или Закон о општем управном поступку – ЗУП, *Службени гласник РС*, бр. 13/02.

Уколико је правни пропис измјењиван и допуњаван, наводе се сукцесивно бројеви и године објављивања измјена и допуна.

Примјер: Закон о дјечијој заштити, *Службени гласник РС*, бр. 4/02, 17/08 и 1/09.

8. Члан, став и тачка прописа означава се скраћеницама чл., ст. и тач., а иза посљедњег броја не ставља се тачка.

Примјер: ЗОО, чл. 5, ст. 2, тач. 3 или ЗОО, чл. 5, 6, 9 и 10 или ЗОО, чл. 4–12, итд.

9. Навођење судских одлука треба да садржи што потпуније податке (врста и број одлуке, датум када је донесена, публикација у којој је евентуално објављена).

10. Латинске и друге стране ријечи, интернет адресе и сл. пишу се курзивом.

11. Цитирање текстова с интернета треба да садржи назив цитираног текста, адресу интернет странице и датум приступа страници.

Примјер: European Commission for Democracy through Law, Opinion on the Constitution of Serbia, [http://www.venice.coe.int/docs/2007/CDLAD\(2007\)-004-e.asp](http://www.venice.coe.int/docs/2007/CDLAD(2007)-004-e.asp), 24. мај 2007.

12. Инострана имена транскрибују се на ћирилици на српском језику како се изговарају, а приликом првог помињања у тексту њихово презиме наводи се у загради у изворном облику на страном језику курзивом, нпр.: Годме (*Gaudemet*).

13. За „видјети“ користи се скраћеница „Вид.“, а за „упоредити“ скраћеница „Упор.“.